

N:o 123.

Af Herr J. N. Biesert: Om förhöjning af anslaget till anläggning af nya samt omläggning eller förbättring af backiga eller eljest mindre goda vägar.

Uti den till Stats-Utskottet redan remitterade, af Kongl. Maj:t af-lättna proposition n:o 1 om statsverkets tillstånd och behof förekommer under sjetta hufvudtiteln sid. 43 en framställning, att till bidrag för anläggning af nya samt omläggning eller förbättring af backiga eller eljest mindre goda vägar måtte till Kongl. Maj:ts disposition ställas ett belopp af 150,000 R:dr.

Enligt hvad vi alla veta, har vårt kommunikationsväsende till följd af jernvägsförbindelserna samt den utveckling vår inre sjöfart fått genom ångbåtsflottans ansefliga ökande, nya farleders öppnande m. m. på sednare tiden så förändrat och utvecklats sig, att man för några årtionden tillbaka derom icke ens skulle hafva kunnat bilda sig en föreställning. Snabbhet och lätthet att färdas, ökad samfärdsel emellan landets olika delar, större bekvämlighet att afsätta och fruktbar göra framalstrade produkter m. m., äro fördelar som härflyta från de sålunda lättade kommunikationerna. För att komma i åtnjutande af dessa fördelar fordras dock ännu på många orter, hvilka icke stå i omedelbar förbindelse med någon jernvägslinie eller någon hamn, att dit bereda sig farvägar, men anläggning af sådana vägar blir för många kommuner ganska känbar och stundom i brist af medel utförbar, synnerligast i de fattigare delarne af landet. Att förmena dessa jemförelsevis styfmoderligt lottade trakter att åtminstone få draga någon nytta

af de beqväma kommunikationer staten på andra ställen beredt, torde icke vara billigt, och att afhjelpa de rättvisa anspråken i detta afseende föreställer jag mig vara ett af skälen till förberörda anslagsbegäran. Tager man nu jemväl i betraktande, att det finnes delar af vårt land, som äro ännu sämre lottade, så att de äro, om ej alldeles utestängda från möjligheten att begagna jernvägar eller sjökommunikationer, åtminstone genom dryga väglängder derifrån skiljda; så torde det få anses vara med rättvisa öfverensstämmande, att de enda kommunikationsmedel, som stå dem till buds, nemligen landsvägarne, äro i ett godt och tillfredsställande skick. Att dessa vägar dock mångenstädes i fråga om deras beskaffenhet lemna mycket öfrigt att önska, är en känd sak, äfvensom att dryga kostnader erfordras för deras försättande i nöjaktigt och förbättradt stånd. Att staten följaktligen träder emellan och för vägars anläggande och förbättrande medgifver bidrag till dylika kommuner, hvilka utan att sjelfva hafva någon, åtminstone direkt, fördel af på andra håll anlagda jernvägar, kanaler och hamnar m. m., dock lika med det öfriga landet dertill fått lemna bidrag, är ingalunda mer än statens pligt; men det torde ligga i öppen dag, att det för ändamålet af Kongl. Maj:t äskade anslaget är långt ifrån tillräckligt.

På grund af hvad jag här anfört och fullt öfvertygad om sakens vikt, får jag, ehuru eljest vän af klok sparsamhet med statens medel, sålunda vördsamt hemställa:

att det till bidrag för anläggning af nya samt omläggning eller förbättring af backiga eller eljest mindre goda vägar af Kongl. Maj:t äskade anslag 150,000 R:dr måtte af Riksdagen förhöjas till 200,000 R:dr.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 30 Januari 1873.

J. N. Biesert.

Häruti instämma:

A. Andersson.
Olof Olsson.

Arvid Jönsson.

Jonas Jansson.

Alla från Wermlands län.

Carl Ekman.

Erik Gustaf Eriksson.

G. A. Wall.